

руци, оставяха дълбоки следи, които бързо се пълнѣха съ вода.

Наближи недѣлята и въ чифлика се заготвиха за сватба. Господаритѣ на чифлика бѣха въ града, прѣвъ човѣкъ бѣше тука Василь, той правѣше сватбата. За голѣмо чудо, Аго бѣше много веселъ, приказваше безспиръ и разсмиваше всички съ глупоститѣ си. Само когато връзъ лицето на Василена спуснаха червено було и тя наведе очи и престана да се усмихва, притихна и Аго. Той все се увираше да гледа булката. Веднажъ Василена можа да му пришепне :

— Свърши се, Аго. Отивамъ си вече...

Всичко бѣше вече готово, чакаха само младоженеца. Премѣнена, забулена, Василена се изправи срѣдъ стаята, дружитѣ ѝ запѣха. Галунка тичаше насамъ-нататъкъ съ радостни и насълзени очи, Василь поглеждаше часовника си. Влѣзе Аго. Въ тия единъ-два часа, докато липсваше, той бѣше сварилъ да се напие. Задъ него вървѣха двама ергени и се подсмиваха.

— Като не е господаря тукъ, и азъ съмъ господарь! — викаше Аго, безъ ни най-малко да се стѣснява отъ Василя. — Тукъ се слуша мойта дума! Мене трѣбва да питатъ...

— За какво, бе Аго? — подхвърли му единъ отъ ергенитѣ.

— Не ги ща онѣзъ хърцои... Не ща такъ визъ сватове...